

EL LLENGUATGE

Ocorrér

La informació que dóna el Diccionari Fabra sobre el verb *ocórrer* és més aviat escassa. Després de la indicació inicial «quant a la flexió, com *córrer*» (doncs, direm *Quines coses que ocorren!* i no «... que ocorreixen!»), diu que és un verb intransitiu, amb tres valors diferents: «esdevenir-se», «escaure's en un mateix dia dues festes» i «venir al pensament». Cap exemple no il·lustra aquestes definicions. Pel que fa al tercer d'aquests significats definits, cal fer observar que l'ús més freqüent, si més no el que nosaltres coneixem, en fa un verb pronominal, talment com el verb de sentit equivalent *acudir-se*. El Diccionari de l'Enciclopèdia confirma aquesta informació del Fabra, és a dir, aquest ús no pronominal del verb *ocórrer*, i ho fa, a més, amb un exemple: *De sobte, li ocorregué una solució*. Amb tot, gosariem dir que abans de condemnar l'ús pronominal d'aquest verb, en frases com *No se m'havia ocorregut*, caldria mirar-s'hi una mica. Un lingüista tan competent i escrupolós com M. Franquesa, en el seu utilíssim *Diccionari de sinònims*, no vacil·la a proposar precisament aquest exemple *Aquesta solució no se m'havia ocorregut* (pàg. 34).

El verb *ocórrer* és, encara, usat profusament pel mateix Diccionari Fabra amb un altre significat que no correspon a cap de les tres definicions que en fa i que hem transcrit més amunt, i que, per tant, deu haver desconcertat més d'un cop els consultants que l'hi han volgut comprovar.

Vet aquí alguns dels exemples d'aquest ús corresponents a diverses definicions del Fabra: «àcid blanc, cristal·lí, que ocorre en la fumària i altres plantes» (*fumàric*), «substància amorfa que ocorre en els grans dels cereals» (*gliadina*), «element gasós, inert, que ocorre en l'atmosfera del Sol i dels estels...» (*heli*), «substància derivada de l'indol, que ocorre a l'orina i en altres fluids animals» (*indicán*), «cetona oliosa, olorosa, que ocorre a l'arrel de les violetes» (*irona*), etc. Com es veu, totes aquestes definicions corresponen precisament a termes de química, matèria que Fabra coneixia bé car, com és sabut, era enginyer químic. L'omissió d'una definició en l'article del verb *ocórrer* del seu diccionari, doncs, és ben evident. Però el Diccionari de l'Enciclopèdia ha salvat aquesta omisió, car afegeix aquesta quarta definició a les tres indicades: «ésser present en una substància, una solució, etc.».

Albert Jané